

een normaal mensch dan wel, terwijl we er niets van merken! Wie zal gelijkenis tusschen vader en zoon in genen kunnen uitdrukken? En steeds maar weer beschrijft men genen voor allerlei eigenschappen. Het onderzoek naar al die kleine constante afwijkingen bij den mensch, is bijzonder interessant, maar zal zichzelf door z'n topzwaarheid onmogelijk maken als fundamenteele theorie!

We zullen naar de eenheid terug moeten keeren en dan de oude genen in ander licht en op andere wijze beschouwen. (Wie zich hierbij spiegelt aan de enthousiaste theoriën, die ontstonden na den uitgroei van de celleer in de vorige eeuw, welke het dier als een kolonie van onafhankelijke cellen beschouwden — die spiegelt zich zacht!!)

Ik kom nu meer speciaal aan den *stoffelijken grondslag* van de erfelijkheid. Daar het verband van vorm en stof nog een veel omstreden twistpunt is, en altijd blijven zal, is het hier moeilijker om critiek te oefenen zonder zelf dogmatisch te worden.

Voor mij kan het kernchemisme nooit de eenige grond zijn van den vorm, daar het wezen van den vorm van anderen aard is. De resultaten van de experimenteële embryologie geven ons hierbij steun.

Als we zien dat één cel, die in de toekomst een kwart van een dier zal worden, ook een geheel dier kan worden, als ze onafhankelijk gemaakt wordt, dan gelooven we niet meer, dat de vorm louter een resultaat is van onafhankelijk en onbewogen voortgaande reageerende stofdeeltjes.

Wat de grond voor de vorm ook is, we mogen met Driesch zeggen: „Het geheel is in de deelen, zooals de deelen in het geheel zijn.” Wanneer we dit aanvaarden, kunnen we dat onbekende iets niet meer beschouwen als een machine, die bij deeling aan zichzelf gelijk blijft en ook niet als een chemisch systeem, dat zich voortplant. We zouden dan niet kunnen inzien hoe de vorm zijn totaliteit weer bereikt bij de regeneratie van een verloren lichaamsdeel, om een voorbeeld te noemen!

De pogingen om verder te ontleden in het gebied der genen, voor zoover zij bedoeld zijn om hun gedrag chemisch te verklaren, schijnen ons dan min of meer pogingen tot uitkomst, die echter hoe langer hoe dieper in de eens gekozen fuik binnenvoeren. Zoo bijv. over de eiwit-moleculen als laatste eenheden van het leven. Als we zeggen eiwit is niet synoniem met plasma en nog minder met leven, dan zou men kunnen antwoorden dat er nog allerlei